



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **COMTECH, spol. s r. o.**, se sídlem Lorencova 3791, Zlín, IČO 00351407, zast. Mgr. Liborem Štajerem, advokátem, se sídlem Hellichova 458/1, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2009, č. j. 6 Ca 296/2008 – 87,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalobci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 30. 7. 2008, č. j. sot/4935/08, sot/4934/08, sot/4936/08, sot/5059/08, sot/5061/08, sot/5063/08, sot/5066/08 a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Těmito rozhodnutími stěžovatel žalobci jakožto zpracovateli reklamy na přípravek PROSTENAL uložil pokuty za porušení § 5d písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), neboť došlo k uvedení spotřebitele v omyl tím, že potravě, resp. doplňku stravy byla přisouzena schopnost předcházet a léčit problémy s prostatickými potížemi.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné právní posouzení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Stěžovatel brojí proti závěru městského soudu o tom, že v případě uložení výše uvedených pokut žalobci nebyla dodržena roční prekluzivní lhůta k uložení pokuty dle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy.

Stěžovatel v této souvislosti namítá, že předmětná správní řízení byla zahájena v době účinnosti novely zákona o regulaci reklamy provedené zákonem č. 25/2006 Sb. Podle tohoto zákona, resp. podle jeho přechodných ustanovení se reklama vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona posuzuje po dobu tří let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že předmětné reklamní spoty byly zpracovány a vytvořeny na základě smlouvy uzavřené mezi zadavatelem reklamy a jejím zpracovatelem v roce 2005, byly předmětné reklamní spoty posuzovány podle právní úpravy platné do 25. 1. 2006. Novela se však dotkla i procesních otázek, když např. ustanovení § 8 odst. 5 zákona, na něž napadené soudní rozhodnutí odkazuje, po novele zákona o regulaci reklamy již neplatilo.

Stěžovatel si je vědom zákazu retroaktivity a časové působnosti zákonů, která je určena pravidlem, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a které se vztahuje i na správní delikty. Stěžovatel si je taktéž vědom toho, že řízení o správním deliktu se provádí podle zákona účinného v době řízení, nikoli v době činu. Stěžovatel tedy v souladu se zákonem o regulaci reklamy účinným v době řízení uložil pokutu za správní delikt, aniž by došlo k prekluzi subjektivní jednoroční lhůty, neboť podle ustanovení § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy v tehdy platném znění zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt tehdy, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto podmínky zániku odpovědnosti právnické osoby porušeny nebyly.

Stěžovatel má tedy s ohledem na výše uvedené za to, že rozhodnutí městského soudu je nezákonné a nepřezkoumatelné, byť odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť se opírá o neplatné zákonné ustanovení a tím i o nesprávné posouzení otázky za současné existence nedostatku důvodů rozhodnutí. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu soudního a správního spisu, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 5. 4. 2006 se stěžovatel na svém 7. zasedání rozhodl zahájit s žalobcem správní řízení z moci úřední pro možné porušení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, neboť byl zpracovatelem reklamy na potravinu PROSTENAL (mutace 7, mutace 8, mutace 9) opakovaně vysílané na televizních programech Nova a Prima televize v průběhu roku 2005. Dne 3. 5. 2006 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správních řízení.

Dne 28. 6. 2006 pak stěžovatel na svém 13. zasedání rozhodl zahájit s žalobcem jako zpracovatelem reklamy na potravinu PROSTENAL (mutace 10, mutace 11, mutace 12, mutace 13) následná správní řízení. Výše uvedené mutace byly vysílané opakovaně na televizních programech Nova a Prima televize v průběhu roku 2006. Dne 4. 9. 2006 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správních řízení.

Dne 7. 2. 2007 konstatoval stěžovatel na svém 3. zasedání, že žalobce se jako zpracovatel reklamy na přípravek PROSTENAL (mutace 7-13) dopustil porušení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy, neboť došlo k uvedení spotřebitele v omyl tím, že potravině, resp. doplňku stravy byla přisouzena schopnost předcházet nebo léčit problémy s prostatickými obtížemi.

Rozhodnutími stěžovatele ze dne 7. 2. 2007, č. j. sot/9008/07, sot/9009/07, sot/9010/07, sot/9011/07, sot/9012/07, sot/9013/07, sot/9014/07, vyhotovenými dne 31. 10. 2007, byly žalobci jako zpracovateli reklamy na přípravek PROSTENAL uděleny pokuty ve výši 100 000 Kč pro porušení § 5d písm. d) zákona o regulaci reklamy ve znění platném do 25. 1. 2006. Proti těmto rozhodnutím podal žalobce žalobu k městskému soudu, který na základě této rozhodnutí stěžovatele rozsudkem ze dne 17. 4. 2008 zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Dne 2. července 2008 oznámil stěžovatel žalobci, že v předmětné věci bude nově rozhodnuto a vyzval žalobce k nahlédnutí a seznámení se s předmětným spisem a k novému vyjádření ve věci. Stěžovatel v rozhodnutích mimo jiné konstatoval, že reklama na doplněk stravy PROSTENAL byla žalobcem zhotovena na základě smlouvy z roku 2005 a proto se na ní vztahuje právní úprava platná v roce 2005, resp. do 25. 1. 2006. Stěžovatel pak na svém 14. zasedání konaném dne 29. - 30. 7. 2008 nově rozhodl o uložení pokut. Ze všech výše uvedených rozhodnutí stěžovatele vyplývá, že v nich postupoval podle § 5d písm. d) a § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 40/1995 Sb.), ve znění platném do dne 25. 1. 2006 a že jednotlivými výše uvedenými rozhodnutími uložil žalobci pokuty pro porušení ustanovení § 5d zákona č. 40/1995 Sb., ve znění platném do dne 25. 1. 2006.

Předmětná rozhodnutí napadl žalobce žalobou, na základě které městský soud rozhodnutí pro nezákonnost z důvodu uplynutí jednoroční subjektivní prekluzivní lhůty zakotvené v § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy ve znění platném do 25. 1. 2006 zrušil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadaný rozsudek Městského soudu v Praze a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel brojí proti závěru městského soudu o tom, že v případě uložení výše uvedených pokut žalobci nebyla dodržena roční prekluzivní lhůta k uložení pokuty dle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, jehož porušení je stěžovateli vytýkáno, **v době předmětných správních řízení již neplatilo**. Má za to, že v souladu se zákonem o regulaci reklamy účinným v době řízení uložil pokutu za správní delikt, aniž by došlo k prekluzi subjektivní jednoroční lhůty, neboť podle ustanovení § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy, v tehdy platném znění zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt tehdy, jestliže správní orgán o něm nezhájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto podmínky zániku odpovědnosti právnické osoby porušeny nebyly.

Námítka stěžovatele není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o regulaci reklamy orgán dozoru uloží, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, zadavateli, zpracovateli nebo šířiteli reklamy, která je v rozporu s tímto zákonem, pokutu až do výše 2 000 000 Kč podle závažnosti porušení povinnosti, a to i opakovaně.

Podle § 8 odst. 5 citovaného zákona ve znění do 25. 1. 2006 (do účinnosti zákona č. 25/2006 Sb.) pokutu lze uložit do jednoho roku ode dne, kdy orgán dozoru zjistil porušení zákona, nejdéle však do tří let ode dne, kdy k porušení zákona došlo.

Dle Čl. III bodu 3. přechodných ustanovení zákona č. 25/2006 Sb., platných do 31. 8. 2007, reklama vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona se posuzuje po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy.

Dle Čl. III bodu 1. přechodných ustanovení zákona č. 109/2007 Sb., platného od 1. 9. 2007, se reklama, s výjimkou reklamy na tabákové výrobky, vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem 26. ledna 2006 posuzuje do 26. ledna 2009 podle zákona č. 40/1995 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti zákona č. 25/2006 Sb.

V projednávané věci stěžovatel o pokutách rozhodoval dne 30. 7. 2008, tedy v době účinnosti zákona č. 109/2007 Sb. Jak sám v rozhodnutích uvádí, postupoval dle zákona o regulaci reklamy ve znění platném do 25. 1. 2006. Svůj postup odůvodnil v rozhodnutích tím, že reklama na doplněk stravy PROSTENAL byla žalobcem zhotovena na základě smlouvy z roku 2005 a proto se na ní vztahuje právní úprava platná v roce 2005, resp. do 25. 1. 2006. Tento postup považuje Nejvyšší správní soud za správný, neboť stěžovatel postupoval v souladu s výše uvedenými přechodnými ustanoveními. Pro aplikaci účinného právního předpisu byla tak rozhodná data uzavření jednotlivých smluv, na jejichž základě byly reklamy vytvořeny nebo šířeny.

Pokud žalobce zpracoval reklamy na základě smlouvy z roku 2005, jak je v rozhodnutí konstatováno, dopadá na projednávanou věc § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy (ve znění do účinnosti zákona č. 25/2006 Sb.). Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že se stěžovatel mýlí, pokud má za to, že citované ustanovení je ustanovením procesního charakteru. Lhůta stanovená v § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy je lhůtou prekluzivní, jež má povahu hmotně-právní. Za situace, kdy přechodná ustanovení stěžovateli přikazovala posuzovat reklamy vytvořené nebo šířené na základě smluv uzavřených před 26. lednem 2006 do data 26. ledna 2009 podle právní úpravy účinné do dne nabytí účinnosti zákona č. 25/2006 Sb., byl stěžovatel povinen o předmětné pokutě rozhodnout ve lhůtě stanovené v § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy ve znění účinném do 25. 1. 2006.

Obdobně rozhodl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 As 11/2010 – 134 ze dne 16. dubna 2010, ve kterém byly předmětem přezkumu pokuty uložené stěžovatelem zadavateli reklamy na doplněk stravy PROSTENAL. Taktéž Ústavní soud v nálezu č. j. I. ÚS 948/2009 ze dne 17. 3. 2010, a nálezu I.ÚS 1898/09 ze dne 31. 3. 2010 aplikoval na rozhodnutí stěžovatele vydaná po účinnosti novely zákona o regulaci reklamy (zákon č. 25/2006 Sb.), ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy ve znění do 25. 1. 2006.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že městský soud nepochybil, pokud u žalobou napadených rozhodnutí o uložení pokut vydaných dne 30. 7. 2008 shledal uplynutí prekluzivní lhůty pro jejich uložení dle ustanovení § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy ve znění účinném do 25. 12. 2006. Ostatně obdobný závěr již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku č. j. 5 As 73/2008 - 117 ze dne 30. 4. 2009. Předmětem odkazované věci byla předchozí rozhodnutí stěžovatele o uložení pokut č. j. sot/9008/07, sot/9009/07, sot/9010/07, sot/9011/07, sot/9012/07, sot/9013/07, sot/9014/07 vyhotovená dne 31. 10. 2007. Pokud u rozhodnutí vyhotovených dne 31. 10. 2007 nebyla dodržena lhůta pro jejich vydání, je zcela logické, že tomu bude i v případě rozhodnutí následně vydaných dne 30. 7. 2008, neboť počátek běhu lhůty byl v obou případech shodný.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalobci který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu